

+

Homilie op 28 juli 2019, 17^e Zondag door het jaar, Jaar C.

Dierbaren,

Onze eerste lezing van vandaag is een ongemeen boeiend relaas. Abraham, met al zijn koopmanstalent, in gesprek met God. Abraham, bezorgd om het lot van zijn neef die in Sodom woont, in kleine stapjes langzaam afdingend, en de kleinheid van die stapjes als argument gebruikend: *“Misschien ontbreken er aan de vijftig rechtvaardigen vijf; zult Gij dan toch om die vijf de hele stad verwoesten (Gn 18,28)?”* Is het niet meesterlijk? Wat moet God een vreugde gevonden hebben in de voorspraak van deze kleine mens, die niettemin zó vrijmoedig tot Hem durfde te spreken! Vrijmoedig, vertrouwvol, maar toch ook voorzichtig: *“Mag ik zo vrij zijn, tot mijn Heer te spreken, ofschoon ik maar stof en as ben?”* *“Laat mijn Heer niet kwaad worden als ik nog eens aandring”*; *“Ik ben wel vrijpostig als ik bij mijn Heer blijf aandringen”(Gn 18,27.30.31).* Ondertussen stijgt de spanning, en vragen wij ons als hoorders af, hoe dit gaat eindigen. *“Abraham zei nogmaals: ‘Laat mijn Heer niet kwaad worden als ik nog één keer spreek; misschien zijn er maar tien te vinden.’ En de Heer zei: ‘Ik zal de stad niet verwoesten, zelfs al zijn er maar tien’”* (Gn 18,32). Daarmee eindigt het gesprek. De Heer ging heen, en Abraham keerde naar zijn woonplaats terug (vgl. Gn 18,33). Hoe zal het hem te moede zijn geweest? Hij had alles gedaan wat hij kon, en een geweldige belofte van de Heer in de wacht gesleept. Verder dan die tien had hij niet durven gaan, uit vrees alsnog alles te verliezen wat hij bereikt had. Maar toch: zouden er tien zijn?

Wat zou het ons vreugdevol gestemd hebben, als Abraham zijn doel bereikt zou hebben, en Sodom zo gespaard zou zijn gebleven voor de verwoesting! Maar het liep anders. Er waren geen tien rechtvaardigen in de stad. Zelfs geen vijf. Het waren er maar vier: Abrahams neef Lot met vrouw en dochters. En Sodom werd verwoest. Maar God hield rekening met Abrahams wens, en Hij liet Lot en zijn gezin ontkomen (vgl. Gn 19,15-16.29).

Die wens van Abraham kwam voort uit zijn diep rechtvaardigheidsgevoel. We hoorden het aan het begin van de lezing, waar Abraham op de Heer toetrad en zei: *“Wilt Ge werkelijk met de boosdoeners ook de rechtvaardigen verdelgen?”* En even verder: *“Zoiets kunt Ge toch niet doen: de rechtvaardigen samen met de boosdoeners laten sterven! Dan zou het de rechtvaardige vergaan*

als de boosdoeners; dat kunt Ge toch niet doen? Zal Hij die de hele aarde oordeelt, geen recht laten geschieden (Gn 18,23.25)?”

We stoten hier op het grote probleem van het onrecht in de wereld, dat voor veel mensen het voornaamste argument is om niet te geloven. Het is het probleem waarmee Job geworsteld heeft, vooral in de discussies met zijn ogenschijnlijk zo vrome vrienden. En vaak ook het probleem van hen die Auschwitz overleefden: hoe kon God dit toelaten?

Het is de eerste brief van Petrus die hier licht op werpt, waar hij zegt: *“Met God in gedachten onverdiend leed verdragen is iets moois. Slagen verduren die men verdiend heeft is niets bijzonders. Maar geduldig verdragen dat gij te lijden hebt om uw goede daden, dát is het wat God behaagt”(1 Pe 2,19-20)*. En even verder: *“Hoeveel beter is het, zo God het wil, te lijden voor het goede dat men doet dan straf te ondergaan voor misdrijven” (3,17)*. En nog eens: *“Verwondert u niet over de brand die in uw midden woedt om u te louteren, alsof u iets ongewoons overkomt. Verheug u veeleer, juist in de mate dat gij deel hebt aan het lijden van Christus; dan zult gij juichen van blijdschap, wanneer zijn heerlijkheid zich openbaart” (4,12-13)*.

“Wanneer zijn heerlijkheid zich openbaart”. Dat moment zal komen, en dan is al het onrecht verleden tijd. *“Een onvergankelijke, onbederfelijke, onaantastbare erfenis is voor u weggelegd in de hemel. In Gods kracht geborgen door het geloof, wacht gij op het heil, dat al gereed ligt om op het einde van de tijd geopenbaard te worden. Dan zult gij juichen, ook al hebt gij nu, als het zo moet zijn, voor een korte tijd te lijden onder allerlei beproevingen”(1 Pe 1,4-6)*.

Dierbaren, laten wij, als wij God iets vragen, het steeds doen in dit perspectief. Laat ons er tot in het diepst van ons hart van overtuigd zijn, dat God ons, zijn geliefde kinderen, hoort, en ook verhoort. *“Vraagt”, zegt Jezus ons in het evangelie, “en u zal gegeven worden, zoekt en gij zult vinden, klopt en er zal worden opengedaan”(Lc 11,9)*.

Laat ons geduldig blijven, en vol hoop! *“Neen”, zegt St. Paulus, “wij geven de moed niet op. Al gaan wij ook ten onder naar de uitwendige mens, ons innerlijk leven vernieuwt zich van dag tot dag. De lichte kwelling van een ogenblik bezorgt ons een alles overtreffende, altijddurende volheid van glorie. Wij houden het oog gericht niet op het zichtbare, maar op het onzichtbare; wat wij zien gaat voorbij, de onzichtbare dingen duren eeuwig” (2 Kor 4,16-18)*.

En God zal alle tranen van onze ogen afwissen (vgl. Apk 7,17; 21,4).
Amen.